

Dopis od Preláta (prosinec 2008)

Nastávající příchod našeho Pána o Vánocích je příležitostí znásobit naše úsilí „spojovat božské s lidským v našem běžném životě,“ radí nám Prelát tento měsíc ve svém pastýřském listu.

21.12.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Skončil mariánský rok, jímž jsme chtěli poděkovat Bohu za dvacet pět

let od ustanovení Opus Dei jako osobní prelatury na přímluvu Nejsvětější Panny Marie. Doufám, že jsme všichni s milostí Boží pokročili v lásce a oddanosti k Panně Marii, která nutně vede k důvěrnějšímu, osobnějším a láskyplnějším vztahu k jejímu Synu Ježíši.

Nyní se připravujeme na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie: je to nová příležitost, jak v naší duši ještě více upevnit mariánskou zbožnost. Je znakem katolíků a také důležitou částí duchovního dědictví našeho Zakladatele. Víme, že svatý Josemaría se nikdy nedával v ničem za vzor: jediný vzor je Ježíš Kristus, říkal nám. Přesto však neměl námitek proti tomu, aby přisvědčil: ***jestli chci, abyste mne v něčem napodobovali, tak ať je to v mé lásce k Panně Marii.*** Jeho synovská láska k naší matce byla tak obrovská! Prosme ho, aby v nás na jeho

přímluvu rostla v těchto dnech
příprav na velký svátek 8. prosince
zbožnost k Panně Marii a apoštolská
horlivost. Pomožme také ostatním,
aby skrze důvěrný rozhovor s
Pannou Marií vstoupili na cestu
vnitřního života anebo po ní dále
postupovali.

Včera začal advent, liturgická doba
zvláště vhodná pro růst teologické
důvěry. Tato ctnost nám pomáhá
toužebně očekávat věčné štěstí, jež
Pán slíbil těm, kteří plní jeho vůli. Jak
napsal přesně před rokem svatý
Otec, **potřebujeme naděje – malé i
velké – které nás den po dni
udržují na cestě. Avšak bez velké
naděje, která musí překonat
všechno ostatní, jsou
nedostačující. Touto velkou nadějí
může být pouze Bůh, který objímá
svět a který nám může propůjčit a
darovat to, co sami nemůžeme
dosáhnout[1].**

Zahajme proto tuto liturgickou dobu tím, že se znovu utvrdíme v přání dojít do nebe. Nevkládejme svůj cíl do pozemských věcí: kéž nám všechny úspěchy, jichž můžeme dosáhnout, pomohou jít po cestě, jež vede do nebe. Hlavní cíl našeho života je jen jeden: vlastnění a radost z Boha po celou věčnost. Zde se nachází meta, po níž máme každý den toužit, a proto musíme dát všechno – absolutně všechno, aniž bychom si něco ponechali pro sebe – do služby Božímu království.

Katechismus katolické církve shrnuje smysl těchto týdnů následujícími slovy: „Každoročním slavením *adventní liturgie* církev aktualizuje toto očekávání Mesiáše: tím, že se věřící vžívají do této dlouhé přípravy na první Spasitelův příchod, ožívují vroucí touhu po jeho druhém příchodu“[2]. Čas přípravy na Vánoce a posílení naděje na příchod našeho Spasitele, na konci časů, kdy přijde

soudit živé i mrtvé a nastolí své království, aby *byl Bůh všechno ve všem*[3].

První část adventu až do 16. prosince se soustředí na uvažování nad posledním příchodem Pána. Mešní liturgie, a to především nedělní, nám představuje pasáže ze Starého a Nového Zákona, které nás připravují na tuto událost. Od 17. prosince se obsah čtení mění a bezprostředně nás připravuje na duchovní příchod Ježíše Krista o Vánocích: jsou to dva velmi těsně spojené aspekty, které nám mohou během prosince pomoci v naší modlitbě. Jaká je naše touha být s Bohem již zde, na zemi? Hledáme v událostech jeho tvář? Zabraňujeme tomu, abychom ztráceli klid, s jistotou, že On přišel a přijde pro všechny?

Uvažování o konci života – o posledních věcech, jež se musí stát na konci časů a před tím pro každého

zvlášť v den smrti – se nemá proměnit ve zdroj strachu nebo neklidu. Nic není církvi vzdálenější, když nám předkládá tyto pravdy. Jsou spíše voláním k osobní zodpovědnosti, abychom se rozhodli pracovat s větší vytrvalostí na díle vlastního posvěcení a apoštolátu.

Před několika týdny pozval Benedikt XVI. shrnutím učení svatého Pavla o posledních věcech křesťany k tomu, aby uvažovali o třech velkých jistotách naší víry, spojených s tímto tématem. Ta první je **jistota, že Ježíš vstal z mrtvých, je s Otcem, a právě tak je s námi, navždy. A nikdo není silnější než Kristus. Jsme proto bezpečni, svobodní od strachu [4].**

Jak bychom se mohli bát našeho Otce Boha, který projevil tolika jasnými způsoby svou lásku k nám, až do té míry, že poslal na svět svého Syna, aby ho spasil? Víra ve vzkříšeného Ježíše je nejlepším protilékem na

všechn strach. Tak tomu bylo v začátcích hlásání evangelia ve světě ovládaném fatalistickým strachem před osudem. A musí se obnovit i dnes ve světě, v němž tolik lidí žije v úzkosti z budoucnosti nebo si počíná nezodpovědně, jakoby všechno mělo skončit zde, na zemi. **Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bál? (Ž 26,1)**, ptal se svatý Josemaría slovy žalmu. A odpovídal: ***Nikoho. Obracejme se takto s důvěrou k našemu nebeskému Otci a nemějme strach z nikoho a z ničeho[5]***. Proto, dodával, ***dítě Boží nemá strach ze života ani ze smrti, protože základ jeho duchovního života tvoří vědomí Božího synovství: Bůh je můj Otec, pomysli si, je Původcem všeho dobra, je veškeré Dobro[6]***. Potom – pokračuje svatý Otec v prohlubování důvodů křesťanského optimismu – je ***zde jistota, že Kristus je se mnou. A když v Kristu svět budoucí již začal, dává to také***

jistotu naděje. Budoucnost není nějaká temnota, v níž se nikdo nevyzná. Tak to není[7]. Pro toho, kdo věří v Krista a žije z Krista, se budoucnost jeví vždy skvěle, jako jistá cesta, protože Ježíš Kristus vstal z mrtvých, Dobrý Pastýř, který nám otevřel cestu do věčného života a kráčí s námi, ochraňuje nás a živí nás rodičovskou láskou. Každý si může oprávněně osvojit slova: *Pán je můj Pastýř, nebudu mít nedostatek.*

Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují[8].

Třetí jistota, která křesťany podpírá je tato: **soudce, který se vrátí, je zároveň soudcem i spasitelem, a zanechal nás v tomto světě se závazkem žít podle jeho způsobu**

života. Dal nám své hřivny. Proto je oním třetím postojem odpovědnost před Kristem za svět a za bratry a současně také jistota o jeho milosrdenství. Obě dvě věci jsou důležité [9].

Tento smysl pro zodpovědnost odpovídá Pánově výstraze: *negotiamini, dum venio***[10]**, hospodařte s nimi, dokud se nevrátím; slova, nad nimiž svatý Josemaría opakovaně rozjímal s jistotou, že Bůh nás vždy doprovází a svěřil nám své dědictví. Je třeba dobře využívat čas, abychom si – s Boží pomocí – zasloužili dojít jednoho dne do věčné blaženosti. Vychutnejme si tato slova našeho Otce: ***Je velmi smutné žít a zabíjet čas, který je velkým Božím darem. Pro ospravedlnění takového počínání neexistuje žádná výmluva (...). Je zarmucující nezískat nic, nemít dobrý užitek ze všech schopností – ať jich je málo***

***nebo hodně – které Bůh dává
člověku, aby sloužil lidem a
společnosti. Když nějaký křesťan
promarňuje svůj čas na zemi,
dostává se do nebezpečí, že
promarní i své nebe, když se pro
své sobectví uchýlí do ústraní,
skryje se, nedělá si s ničím
starosti. Kdo miluje Boha, ten
nejen že dá vše, co má, do
Kristových služeb, ale dá i sám
sebe[11].***

Ve světle této výzvy si můžeme položit otázku: cítím zodpovědnost za to, abych zužitkoval hřivny – osobní vlastnosti, záležitosti, jež mě zaměstnávají, příležitosti k činění dobrých skutků, jež se naskytnou během dne – na to, abych upevnil Kristovo království ve své duši a v prostředí, v němž se nacházím? Pomáhám ostatním chovat se podobně svým příkladem a slovem? Dělán vše, co je v mých silách, pro to, aby byl v občanských zákonech a

společenském uspořádání
respektován Boží zákon?

Druhá část adventu nás, jak jsem již zmínil na začátku, připravuje bezprostředně na Vánoce. V těchto dnech můžeme podle rady našeho Otce doprovázet Pannu Marii a svatého Josefa na jejich cestě do Betléma. Ve chvílích osobní modlitby a také během dne jim budme nablízku, snažme se jim nějak posloužit jako zadostiučinění za ty, kteří tehdy – a také dnes – neuměli přijmout Božího Syna, když přišel na zem. To není pouhá představivost, ale způsob, jak můžeme praktikovat konkrétním způsobem naši víru v tajemství Vtělení.

Vánoce se nám jeví jako výjimečná škola; využijme lekcí, jež nám dává Ježíš. Zastavme se u přirozeného způsobu jeho narození, jak nám připomínal náš Otec. ***S naprostou samozřejmostí prožil devět měsíců***

v lůně své matky jako každý jiný člověk. Pán věděl příliš dobře, že ho lidstvo nutně potřebuje; touží přijít na zem a zachránit všechny lidi. Ale nechce se ukvapit; přijde ve svou hodinu, jako přicházejí na svět ostatní lidé[12].

Můžeme také uvažovat o jeho prostotě. *Pán přichází bez okázalosti, ode všech nepoznaný. Na tomto božském dobrodružství se na zemi podílejí jen Maria a Josef. Potom pastýři, kterým je zvěštovali andělé, a nakonec mudrci z Východu. Tak proběhl transcendentální čin, který spojil nebe a zemi, Boha a člověka[13].*

Když budeme rozhodně napodobovat našeho Mistra, můžeme spojit božské s lidským v našem běžném životě. Stačí, když se budeme snažit vložit Boha do středu našich aktivit s touhou plnit své povinnosti pro jeho slávu a očišťovat to, co by to mohlo

ztížit. Nezapomeňme v těchto předvánočních dnech na to, že Maria a Josef stále klepou na dveře duší, stejně jako tenkrát na dveře Betlémských domků. ***Jsem si jistý – říká Svatý Josemaría – že také dnes hledá Ježíš příbytek v našich srdcích. Prosme ho, aby nám odpustil naši osobní slepotu a nevděčnost. A prosme ho o milost, abychom už nikdy své srdce neuzavřeli[14].***

Církev v následujících týdnech ohlašuje Ježíšova slova a vyzývá nás k bdělosti: *bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde[15]*. To samé připomíná papež všem křesťanům. **Ježíš, který k nám přišel o Vánocích a vrátí se slavně na konci časů, nás neúnavně navštěvuje v událostech každého dne. Prosí nás o to, abychom byli vnímaví k jeho přítomnosti, k jeho příchodu a upozorňuje nás, abychom čekali s bdělostí (...). Připravme se na to,**

abychom znovu s vírou prožili tajemství narození Spasitele, který naplnil radostí celý vesmír[16].

Minulý týden jsem měl možnost strávit několik dní v Pamploně, abych byl s vašimi sestrami a bratry, kteří zažili mimořádné události. Opět jsem mohl vidět ducha, kterého náš Otec inspiroval ve všech, také v těch, kteří pracují v Navarrské univerzitě. Hluboce křesťanský postoj mužů a žen, kteří tam před několika týdny zažili atentát a v této oblasti pracují, mě pohnul k tomu, abych vzdal Bohu díky: neboť je hmatatelně cítit, že Opus Dei je setbou pokoje a radosti.

Opakuji vám svou prosbu o modlitbu za mé úmysly; nejprve za papeže a jeho spolupracovníky v řízení církve, za biskupy a kněze, za všechny členy Božího lidu. A za to, aby osobní apoštolská práce každého z nás neustávala. Staňme se s Kristem a s

pomocí Panny Marie a svatého Josefa
vším pro všechny.

V tomto měsíci si připomeneme
hodně výročí. Nemohu se u nich
zastavovat, protože by to nemělo
konce. Prosím vás však o to,
abychom tyto **dějiny Božího
milosrdenství** více milovali, protože
Pán je chtěl pro každého z nás. Přál
bych si, aby nezůstaly jen jako pouhá
vzpomínka, ale abychom je také žili.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. prosince 2008.

[1] Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*,
30. 11. 2007, č. 31.

[2] *Katechismus katolické církve*, č.
524.

[3] 1 *Kor* 15, 28.

[4] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 12. 11. 2008.

[5] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 95.

[6] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 987.

[7] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 12. 11. 2008.

[8] Ž 23(22) 1–4.

[9] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 12. 11. 2008.

[10] *Lk* 19, 13.

[11] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 46.

[12] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 18.

[13] *Tamtéž*. [14] *Tamtéž*, č. 19.

[15] *Mt* 24, 42.

[16] Benedikt XVI., *Homilie na první neděli adventní*, 2. 12. 2007.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-prosinec-2008/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2008/)
(10.08.2025)